

Janneke Schotveld

Zepie

Met tekeningen van Georgien Overwater

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2021

1

In de Langestraat op nummer 94 woont Zepie met zijn vader.

Zepie?

Wie heet er nou Zepie?

Nou, die jongen met die mooie ogen en die zwarte krullen die boven de wasserette woont.

Eigenlijk heet hij Zacharias. Maar iedereen noemt hem Zepie.

Ooit was zijn oppas ermee begonnen, omdat hij altijd zo lekker rook.

En steeds meer mensen namen het over. Zelfs zijn vader.

Tot Zepie zelf niet beter wist dan dat hij Zepie heette.

De wasserette is van Zepies vader.

Je kent hem vast wel.

HET RUIME SOP staat er in mooie letters
op de ruit.

En: ALTIJD OPEN! OOK OP ZONDAG!

GRATIS WIFI!

De meeste wasserettes zijn wit en saai.

Maar bij *Het ruime sop* ziet het er heel
anders uit.

Er is een gele, een oranje, een paarse en
een lichtblauwe muur.

In de etalage hangen gekleurde lampjes en
vrolijke gordijnen.

Een oude wasmand is nu een bloempot
met een mooie grote plant erin.

Niet alleen de wifi is gratis, de koffie ook!

Op een krukje ligt altijd een stapel
handdoeken.

Netjes gewassen en gestreken natuurlijk,
dat snap je.

Boven op die kleurige stapel zit vaak de kat.
Sommige mensen vinden het niet fris, een
kat in een wasserette.

Maar Biotex is de schoonste kat van de wereld.
Ze zit zich al-tijd te wassen.
Als dat niet schoon is!
Binnen ruikt het naar een frisse zomerdag.
Ook als het buiten regent.
Ja, kom maar binnen, hoor.
Altijd open! Ook op zondag!
Langs de ene muur staan tien fonkelnieuwe wasmachines. Fónkelnieuw.
Langs de andere muur staan er elf.
Zie je die grote wasmachine aan het eind, die uitsteekt boven de andere?
Die met dat geruite kleedje erbovenop.
En een ouderwetse regelknop met vier cijfers eromheen.
En, niet te missen: de ronde, gele sticker met DEFECT.
Dat is de wasmachine waar het allemaal mee begon.

De waserette, veertig jaar geleden.
En dit verhaal, vorige week.

2

Het was de laatste ochtend voor de meivakantie.

Nog één dag naar school en dan twee weken vrij!

Zepie kleepte zich aan en hinkelde de huiskamer in.

‘Pap, heb jij mijn andere sok gezien?’

Die met aardbeien erop.’

Zepies vader stond al te strijken, hij had het hartstikke druk.

Het hotel om de hoek zat vol.

Het had elke dag schone handdoeken en lakens nodig.

Een stuk of duizend.

Papa schudde lachend zijn hoofd.

Hij zette de strijkbout op zijn kont.

Op de kont van de strijkbout dus, niet zijn eigen.

Er kwam stoom uit.

‘Kun je nou niet één keertje twee dezelfde sokken bij elkaar houden?’

‘Ze lopen weg!’ riep Zepie. ‘Ik weet het zeker.’

‘Daar op de bank ligt een bananensok.’

Er lag overal wasgoed: op de bank, op de grond en zelfs op de tafel.
Een heel klein hoopje was van henzelf,
de rest van het hotel.

Zepie plukte de bananensok uit hun eigen
hoopje.

Aardbei en banaan pasten best bij elkaar,
vond hij.

‘Zepie?’

‘Ja?’

‘Ik heb het de komende weken hartstikke
druk.’

‘Weet ik.’

‘Je mag een vriendje te logeren vragen
in de vakantie,’ stelde zijn vader voor.

‘Of een vriendinnetje.’

‘Pfff.’

‘Nou, dat zou toch kunnen?’

‘Nee, ieuw. Meisjes zijn stom.’

Vooral Milou, dacht Zepie.

Maar dat zei hij niet hardop.

Papa sloeg zijn lange armen om hem heen.

‘Oma was toch ook niet stom.’

‘Oma was geen meisje,’ zei Zepie. ‘Oma was... oma.’

Vroeger ging hij ieder weekend naar haar toe.

En ook vaak in de vakanties.

Maar dat kon nu niet meer.

‘Ik mis oma,’ zei Zepie zacht.

‘Ik mis haar ook.’

‘Maar we hebben nu wel nieuwe wasmachines.’

‘Fonkelnieuw,’ fluisterde papa.
Oma zei altijd: ‘Zolang ze nog draaien
hoeven er geen nieuwe te komen.’
Toen ze stierf kocht Zepies vader meteen
twintig nieuwe wasmachines.
‘Fónkelnieuwe wasmachines, Zepie!’ had
hij geroepen, met tranen in zijn ogen.
Fonkelnieuw. Zepie hield van dat woord.
Alle oude wasmachines gingen weg. Op die
ene na dan.
Die hele grote aan het eind van de rij.
Met die ouderwetse regelknop met vier
cijfers eromheen.
En dat geruite kleedje erbovenop.
En de ronde gele sticker met DEFECT.
Die wasmachine mocht niet weg, nooit.
Maar Zepie wist niet waarom.
‘Daar kom je vanzelf een keer achter,’ had
zijn vader gezegd.

Zepie wurmde zich los.

De strijkbout pufte weer wat stoomwolken uit.

‘Als het rustig is, gaan we iets leuks doen, oké?’

Zepie knikte. Maar hij wist wel beter.

Zijn vader had het nooit rustig. En zonder oma al helemaal niet meer.

Zepie smeerde een broodje, gaf zijn vader een kus en liep de trap af.

Om buiten te komen moest hij door de wasserette lopen.

Beneden zat Klara, boven op een fonkelnieuwe wasmachine.

Klara woonde op een piepklein studentenkamertje naast de wasserette.

Ze kwam heel vaak gratis koffiedrinken.

En heel soms deed ze haar was.

‘Hé, Zepie!

Mijn verwarming is stuk.

Denk je dat ik vandaag hier mag studeren van je vader?’

Ze wees naar een stapel boeken op haar schoot.

‘Vast wel,’ lachte Zepie.

Klara had altijd een andere smoes.
Maar hij vond het gezellig als ze er was.
'Heb je al vakantie?' vroeg Klara.
'Vanmiddag.'
'Gaan jullie wat leuks doen?'
Zepie haalde zijn schouders op. 'Niet echt.'

Biotex zat zoals altijd op het
krukje.

Hij aaide de kat over haar
kop.

'Jij hebt ook een saai
leven, net als ik.'

Het leek net of Biotex
glimlachte, maar dat was
vast verbeelding.

Zepie opende de deur naar buiten. 'Doei
Klara!'

'Veel plezier op school, Zepie!'